

Grefvinnans konstapel : en konturteckning ur "high life" /

59 C Br.

Rinnica
1893
(Br)
0

GREFVINNANS

KONSTAPEL

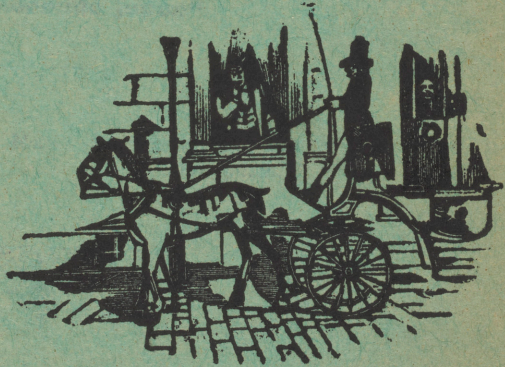

En konturteckning ut
"high life"

af

"Den vandrande juden"

Motto: »L'amour sacré...»
Marseljäsen.

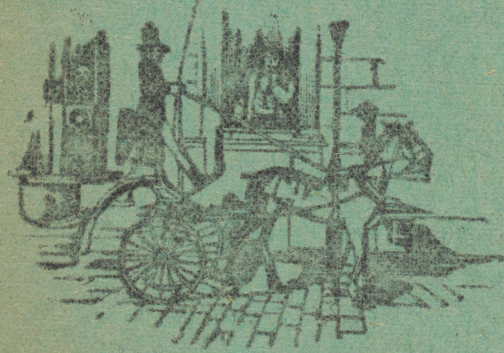
GRUBERMANNS

ROSTAPPEL

zu Konstruktoren in
"Hilflich"

"von vordere Juden"

... ..
... ..

Grefvinnans Konstapel

En konturteckning ur
"high life"

af

"Den vandrande juden"

*Motto: »L'amour sacré . . . »
Marsejäsén.*

STOCKHOLM, NYA BOKTRYCKERIET, 1893.

I

Man skref mars 1888.

Den vintern var ovanligt skarp och rik på snö, så rik t. o. m. att renhållningsbolagen blefvo alldeles renskrapade. När flitiga skyfflar och dryga åkdon på kvällen nivellerat de största snöbergen, drog man en suck af lättnad öfver att äntligen ha trafiken öppen igen — till midnatt. Det var under sådana förhållanden icke godt att "gå och tomta" och föga bättre att vara poliskonstapel, inte för det att det utevarande folket var i någon mån ostyrgt, utan emedan kölden knep hårdt i kinden.

Det var som sagdt vinter.

En nordostlig snöstorm upptornadé just ett ordentligt snöberg alldeles i hörnet vid Stöhrs kafé i lä bakom en tunna med skylten "Pschorrbräu." Väl bedarrade blåsten något och snöfallet minskades, men i stället fylles luften med små isnålar.

En liten knubbig konstapel med kort rödt skägg stod vid Gustaf Adolfs torg och gnug-

de kinderna, medan han mönstrade de plastiska konturerna på hjeltekonungens bronsmänn.

Då hördes ett sorl af friska mansröster bortåt slottet och konstapeln vände blicken ditåt.

Klang! En käpp smälde mot de gjutna små järnkolonnerna i barrieren mot Lilla Norrström. Så der ja! Nu knackade han derborta hela skalan och derpå ljud i den tysta vinternatten "Gubben Noachs" bekanta melodi. Konstapeln satte sig språngmarsch och i det samma slog klockan i Storkyrkan 12.

De musikaliska nattsvärmarne derborta gåfvo till ett gapskratt, och satte sig i språngmarsch mot den löpande konstapeln. En hvis-selpipas skärande ljud hördes från slottssidan och besvarades från bron. De hade alltså kommit mellan två eldar, och det gälde nu blott att rädda sig, om man kunde. Allt skulle ha gått bra, om ej det der snöberget vid skylttunnan legat som en forskansning. Detta hade den patrullerande konstapeln beräknat och derfor fattat posto midt på bron. I lyktskenet igenkände han i sin förföljande kamrat en lång skåning och f. d. vendesartillerist — Larsson hette han visst — bekant lika mycket för sin pigtjusarförmåga — enkanneligen på krogar-

na —, som för sin inskränkthet, som var lika stor som hans ben långa. För ett slag af "Lasses" knytnäfve låg en af oljudsmänniskorna sprattlande i snödrifvan, och en annan flög rakt i famnen på den från torget kommande konstapeln.

I detsamma kom från slottssidan ett elegant ekipage. Vid drifvan häjdade sig hästarna och den ene kastade sig åt sidan, så att seltyget gick sönder.

"Långe Lasse", som öfverlemnad arrestanterna, ett par snyggt klädda unge män, till den kamrat han aflöst, grep genast djuret, som blef allt ostyrigare. Vagnsdörren öppnades och ut trädde en väl ombonad elegant dam. Konstapeln gjorde honnör, ty han insåg, att han hade framför sig någon af societetens allra finaste damer. Kusken hade samtidigt få bugt på den ostyriga hästen och var just i färd, att så godt sig göra lät, reparera seltyget.

Damen gick fram till konstapeln, som stod så, att lyktskenet belyste hans ansigte. Detta måtte ha gjort ett visst intryck på henne, ty hon dröjde en stund med blicken på detsamma. "Lasse", hvars egenkärlek häraf kände sig smickrad, vred upp sina korpsvarta mustascher och tittade käckt på den väl ompälsade

damen. Hans ögon gled oöfver till vagnen, der han genast observerade det grefliga von Daltenska vapnet.

— Ah, tänkte han, jag har här att göra med en af hofvets mera bemärkta damer, grefvinnan von Dalten! Tänk *om*. . . ?

Hon närmade sig i detsamma till honom, räckte honom sin lilla fina mjuka hand; som alldeles försvann i hans och sade:

— Jag tackar er, hr konstapel, för ert bistånd! Ni tycks vara en modig man.

— Åh, fru grefvinna, svarade han smickrad. Bara plikten, ingenting annat.

— Må vara, men det är icke alla som fullgöra plikten att äfventyra lif och lem under skenande hästar.

“Lasse” rätade ut sig i fulla sin längd och gjorde en sirlig bugning.

— Ert namn hr konstapel?

— Lars Larsson Björkeblad, svarade han stolt.

— Det är färdigt igen, ers nåd, inföll nu kusken.

— Adjö, hr Björkeblad.

Grefvinnan steg in i åkdonet, under det att konstapeln uppsträckt som “ett tändt ljus” gjorde honnör.

Hon vinkade vänligt med handen, och så satte sig ekipaget i rörelse.

Björkeblad såg efter de åkande.

— Få se, sade han till sig sjelf, om inte jag gör min lycka på kuppen. Nånå, man rår inte för, at man ser bra ut.

Han sammandrog ögonbrynen och drog ned munvinklarna till något, som skulle föreställa ett leende — detta leende, som krogpigorna tyckte vara en Mefistofeles'.

Det vore synd att förneka, att Björkeblad är en vacker karl. Han har i dragen något aristokratiskt, af det der skånska slaget, der det alltid blandar sig en portion råhet i det fina. Hans bruna ögon sakna icke sin eld. Det är visserligen ej den "heliga elden", inte ens den beryktade "gnistan", utan den cyniska brand, inför hvilken man gerna slår ned ögonen och hvilken vitnar om starka sexuella drifter. Dessa framträda ock i draget kring munnen. Den något låga, kantigt utvecklade pannan och den starka nacken kommer honom att "verka slagtare." Den välbygda, smidiga, resliga figuren måste tilltala hvarje kvinna med sinne för manlig kraft och

manlig skönhet. Dess estetiska behag kan ej gerna förfela sin verkan på en lidelsefull kvinna, ty äfven i sjelfva begäret och njutningen verkar det formfulländade.

Det var också härpå enkegrefvinnan von Dalten tänkte, då hon färdades till hemmet.

II

Knappt en vecka senare hade blida vindar hjälpt renhållningsbolaget att rensa Stockholms gator. Slädarna hade fått ge plats för rasslande vagnar. En blid sol strålade på vårblå himmel och en brokig färgprakt blandade sig emellan damernas parasoller.

Grefvinnan von Dalten, enka efter en hofdignitär, som lemnat efter sig ofantliga domäner, tog just en promenad i öppen vagn. Hon är en kvinna, som visserligen ej mera eger ungdomens mjuka fägring, men som ännu måste kallas vacker. Hon eger dessa mögnade behag, som ofta äro mera retande än ungmöns. Med en fin bildning förenar hon en utmärkt takt, och kan visa en aristokratisk nedlåtenhet, som icke sårar. Och hon besitter ett galanteri, som under den försupne grefvens lefnad mer än en gång såväl i hufvudstaden som i trakten omkring det prakt-

fulla slottet Stora Näsby gifvit anledning till besvärliga rykten, hälst greffen, en rå och dumdryg natur, som blott hade sin högadliga börd att tacka för sin hofcharge, icke lade band på sin svartsjuka.

Och så alldeles utan skäl för densamma var han nog inte, ty nog hade väl en och annan af corps diplomatique's yngre medlemmar hemfört ett och annat ljuft minne från de lysande festerna å Stora Näsby.

Att hos denna mognade kvinna passionerna icke inslumrat, var lätt att se. Den eldiga blick, hvarmed hon mönstrade det manliga släktet, talade ett vältaligt språk.

Då grefvinnan von Daltens vagn rullade in på Norrbro, just som vaktparadspubliken skingrats, hade Björkeblad intagit sin position vid Gustaf Adolfs torg. Han gjorde en hönör, som skulle anstått en ryttmästare. Grefvinnan nickade nådigt och sade med en lätt suck till sin sällskapsdam:

— Skada, att han är bara konstapel!
Skulle vara en riktig salongsprydnad.

Sällskapsdamen såg efter honom och suckade:

— Ja, sannerligen.

Grefvinnan skulle denna gång göra ett besök hos en af sina inflytelserika vänner, och

hon beslöt att göra något för konstapeln, som hon kände en riktig trånad efter att närmare lära känna. Efter att ha uträttat sitt ärende, började hon ock tala om äfventyret med hästen, dervid förstorande den vigt, konstapelns bistånd haft.

Den inflytelsertke, som godt förstod, hur landet var beläget, fann att något borde göras för gunstlingen, och lofvade, att personligen hos polismästaren föra dennes talan.

Följden blef ock den, att Björkeblad några dagar senare sågs civil gå omkring i staden för att försöka sig på den detektiva tjänsten. Hvad han härvid uträttade, torde ha varit af mindre värde för hufvudstadens säkerhet än till nöje och fröjd för grefvinnan von Dalten, i hvars salong han snart var introducerad.

Han mottog nämligen en dag följande lilla biljett:

“H. Herr L. Björkeblad:

Min värde räddare! Jag hälsar med uppriktig glädje ert avancement, hvilket ni förtjent genom er aimabla hardiesse vid det fameusa tillfället. Jag skulle finna mig heurouse, om det convenerade er att besöka mig

i morgon förmiddag. Hoppas detta stannar entre nous.

Er obligeanta *Serafie de Dalten.*

Björkeblad stod en smula förlägen inför de franska glosorna, men han gissade den egentliga meningen, och med vanlig skånsk "hardiesse" förfogade han sig vid 11-tiden följande förmiddag till brefskrifverskan.

III.

Det var ej utan att han kände sitt hjärta klappa hastigare, då han gick den mattbelagda trappan upp, och han tvekade en stund, innan han lade handen på knappen till ringklockan.

Det dröjde en minut, innan någon öppnade, och han var nästan beredd att göra ännu en ringning, då han hörde någon öppna patentlåset.

Der stod hon sjelf i morgontoalett.

— Ah, är det ni, hr Björkeblad! Välkommen, stig in!

Han följde mekaniskt.

— Ursäkta, att ni träffar mig så här legert klädd.

— Åh, för all del! . . .

— Kom! Vi gå till mitt kabinet. Jag har något att säga er.

Han följde. Hälst skulle han som en tiger velat störta öfver henne och kysst, nej, sugit sig fast vid den mjälla halsen, som djupt, till halfva skuldran, blottad steg skärt rod-nande upp ur det mjuka musslinet, men den aristokrati, som fanns hos henne, höll honom tillbaka.

Så voro de inne.

Hon bjöd honom plats i en bekväm länstol, medan hon sjelf kokett sjönk ned på en chaislongue. Hon kastade hufvudet tillbaka, sköt fram munnen och lät blicken från takets orneringar glida ned på honom. Denna blick, på en gång trånande och frågande, gjorde honom alldeles konfys. Han, krogpigornas Don Juan, som aldrig hesiterat att göra en attack, kände sig som en skolpojke, hvilken för första gången invigdes i kärlekens ljufvaste mysterier.

Hon njöt deraf. Hon såg derpå, att han ännu aldrig varit utsatt för ett bildadt, högförnämt koketteri.

Hon lät därför sin högvristade lilla fot med den marinblå silkesstrumpan och toffeln af guldbrokad svänga, så att han af åntydingarna mot musslinet kunde komma att ana den embarrass de richesse af behag, som dol-

des, derunder. Hon drog ett andedrag, så att barmens fyllighet röjdes och hon lät sina små, hvita händer glida ned öfver skötet.

Han var nästan utom sig. Ådrorna i hans panna svälde, han genombäfvades af en lätt frossbrytning och ögonen lyste som ett hungrigt vilddjurs. Hon nästan väntade på att höra ett doft rytande.

Så lade hon sakta sin hand på hans arm och antog i sitt ansigte ett det mest likgiltiga uttryck, mot hvilket blott läpparne och ögonen protesterade.

— Jo, började hon, jag har fått veta att ni är på väg att vinna befordran. Det gladdde mig. Jag hade tänkt visa min tacksamhet. Skulle denna ring passa er?

Och hon reste sig till hälften upp, snudande med handen vid hans något sträfvakind, och tog från sekretären ett litet etui. Derinne låg en klackring med en stor grön sten. Hon tog smeksamt hans hand. Det föreföll honom, som om hon sakta tryckt den. Hon trädde den på hans pekfinger, den passade utmärkt.

Öfverväldigad böjde han sig framåt för att kyssa hennes händer, han kände i det samma hennes varma andedrägt i nacken och

glömsk af skilnaden i samhällsställning, slog han armarna om hennes lif.

— Nå, nå, nå! hviskade hon, och sökte liksom komma lös, men kom i stället att hamna i hans knä.

Hon såg honom in i ögonen och lade förtroligt armen om hans hals.

— Och ni tror att sådant här går an?

Det låg något vibrerande i hennes röst, något mjukt smekande, ingenting af förebråelse eller förtrytsamhet, snarare af fruktan.

Och nu svarade han med det dofva rytande, hon väntat.

Hon brast ut i ett skratt och sprang upp — midt ut på golfvet. Han flög upp som slungad af en spiral. Hon sprang undan mellan portiererna in i sängkammaren. Han efter. Så hördes blott ett stilla fnitterande. — — — — —

Lycklige Björkeblad!

IV.

Ett par år senare.

Öfver Stora Näsby gassade solen.

Herskarinnan gästade nu derute och hade

för några veckor dragit sig ifrån high life. Inga gäster kommo och inga dröjde der.

En dag kom emellertid en ståtlig, mörk ung man med martialisk hållning dit ut. Han togs af grefvinnar: emot som en gammal vän och anvisades ett af de bästa gästrummen, hvilket stod i omedelbar förbindelse med grefvinnans egen våning. De redo ofta ut tillsammans och syntes under dessa ridter, då ingen tjenare fick medfölja, mycket förtroliga. På en af dessa ridter, sade grefvinnan:

— Min käre vän, hvad jag beklagar att jag ej kan hä dig här hela sommaren! Jag skulle vilja ständigt ha dig i min närhet. Jag känner nästan svartsjuka, när du är i hufvudstaden och jag här. Och var viss, din skälm, att jag låter bevaka dig. Det var därför, du ej längre fick vara detektiv utan i stället fick högre grad på distriktet.

— Jaså, mumlade han.

— Men du skall komma ändå högre.

— Tack, min kära beskyddarinna!

— Men tror du att vårt förhållande icke haft sina obehag?.. Ah, jag vet det jag... Men läkarekonsten räcker till för allt.

— Åh, fan!

— För att förekomma alla rykten, måste

du gifta dig. Jag skall draga försorg om allt. Men för hennes skull får du ej glömma mig — lofva mig det, Lars!

— Jag svär . . .

— Asch, polismäns eder fäster jag mig inte vid! Ge ditt hedersord i stället!

— Du har det, gudomliga Serafie.

Då de kommo hem till Näsby, var en lukullisk middag serverad för de två. De åto och drogo sig tillbaka.

Med kvällsbåten återvände han till Stockholm. Grefvinnan visade sig nervös och orolig, och betjeningen hviskade sins emellan, att . . . att . . . att . . . att det skulle vara skönt att vara i främlingens ställe.

När vintern kom, gick allt i Stockholm sin vanliga gång. Grefvinnan och hennes konstapel jollrade allt emellanåt ett språk, som man ej skulle tro verldsdamen mäktig.

Och är det kärlek? Förmodligen. Om inte amour *sacré*, som mottot lyder, så åtminstone amour *secret*.

Den som har minst att beklaga sig öfver är "Grefvinnans konstapel".

Pikanta nyheter

som kunna requireras från Nya Boktryckeriet

Stockholm, 19 Jakobsbergsgatan:

Stockholms Nattfjärilar, 11 häft. à 25 öre st.,

Ungkarlskalendern, 7 häften à 25 öre st.,

Lätt på foten, 19 ej beslagtagna häft. à 25 öre st.,

Kärlekskatekes för flickor och gossar,

à 25 öre. Femtonde tusendet.

Ungdomssynder, à 25 öre.

Konst och kärlek. En nutidshistoria ur
Stockholms artist- och "högre värld". 2:dra
uppl. 50 öre.

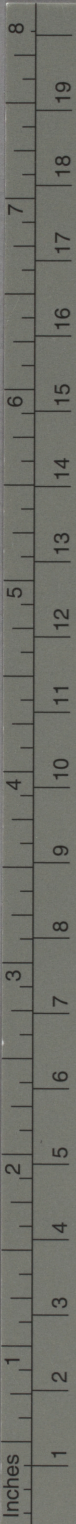
Den eldiga grefvinnan. Fars med sång i
en akt af Kili'a Putte. Pris 15 öre.

Originella Stockholmstyper. Af olika för-
fattare. I. "Vackra Roosen". II. "Mäster
Palm". III. "Jörgen". IV. "Skånske presten".
V. "Tidnings-Bojje". VI. Fritz Arlberg.
Pris: 10 öre pr häft.

Grefvinnans konstapel. Af den "Den van-
drande juden". Pris 15 öre.

På Hotell Cupido. En bild ur Stockholm
nattetid af "Den vandrande juden". Pris 15 öre.

Expedieras fraktfritt till landsorten mot insändande af
frimärken som likvid för de häften som önskas. Kommissionä-
rer få hög rabatt.

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

